

Renate

DORRESTEIN

Ja, het bestaat: familie van elkaar zijn zonder bloedbanden

FAMILIE-UITJE We gingen een weekendje naar Antwerpen, de man van mijn leven en ik. Ter verhoging van de feestvreugde reisden er nog twee van mijn meest favoriete personen op aarde mee: mijn leasekind en mijn nepnicht. Mijn leasekind is de dochter van mijn partner. Lang, lang geleden vroeg ze me eens of er een woord bestond dat onze relatie omschreef. Want, zei ze, als ik het over jou heb als ‘papa’s vriendin’, dan heb ik het niet over wat wij van elkaar zijn. Iets met ‘stief’ erin vonden we allebei niet adequaat: al heb ik haar zien opgroeien, haar vader en ik hebben nooit samengewoond en dat maakt een stiefsituatie toch pas echt, het samen onder één dak leven. “Je bent mijn leasekind,” zei ik, en dat is ze sindsdien gebleven. De nepnicht is een heel ander verhaal, zij valt onder de categorie aanleunkinderen. Haar moeder was ooit mijn beste vriendin. Zij overleed toen haar dochter 11 was. Omdat ik haar had beloofd altijd een oogje in het zeil te houden, merkte ik al gauw dat het meisje er over in zat dat ik geen familie van haar was. Dat betekende dat ik best zomaar ineens zou kunnen verdwijnen. Als ik nou maar haar tante was geweest... “Ik ben je neptante,” zei ik, “dat is trouwens vaak stukken beter.” Daar zat ik dan, in een Antwerps café, met twee

mooie jonge vrouwen die strikt genomen niks van me zijn. En met mijn man, die eigenlijk mijn verloofde is. Dat zit als volgt. Toen wij zeven jaar bij elkaar waren en iedereen om ons heen nog gewoon leefde, kochten wij ringen. Waarom? Nou ja, daarom. Rond die ringen plooiden wij een romantische overnachting in een Limburgs kasteel, en ik dacht dat daarmee de kous af was. Bij thuiskomst bleek mijn geliefde echter een advertentie in de krant gezet te hebben. ‘VERLOOFD!’ Deze man opereert graag op eigen initiatief, zoals u ziet. Heel schattig, dat wel, behalve dat noest doorvragen me leerde dat hij dacht dat ‘verloofd’ een soort übercool alternatief was voor ‘getrouwd’, een staat waarin hij nog niet dood aangetroffen zou willen worden, en ik trouwens ook niet. Het bestaat, volwassen mensen die niet weten wat ‘verloofd’ betekent, maar goed, vanaf dat moment zijn wij dus onherstelbaar verloofd. Een aardige Vlaamse ober bracht ons stoofvlees en patatten en informeerde naar de aard van ons samenzijn. “We hebben een familie-uitje,” zei mijn leasekind. En ik dacht: ja, ook dit bestaat: familie van elkaar zijn zonder bloedbanden, huwelijksgeloften of een gedeelde voordeur – alleen maar door het weefsel van onze gezamenlijke geschiedenis.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte/Chantal Aritens